

pogled v bolgarsko vas »Stari Panko Knez«, v mesto »Sestra«, v grozo praznoverja, da treba v novo stavbo (most!) vzidati senco najljubšega, kar ima stavbenik na svetu, »Rosiški kamnitni most«, v čudnogrozen značaj dekleta »Igne«, v dušo starcem, ki hvalijo samo stare čase, »Ded Nestor« (Ivan Vazov), v strahoto balkanske vojne »Umik«. — Kakor bi brali našega Iv. Cankarja, občutimo ob »Pričakovanju« in »Grehu«.

Na lanski pedološki razstavi v Ljubljani je bila bolgarska mladinska knjiga najlepša. Potokarjev izbor kaže, da imajo Bolgari tudi sicer globoke noveliste.
J. Dbv.

Jeronim Korner: U hramu Cistercija, liturgija Uznesenja Marijina. Pesmi. Založba Narodna Prosvjeta. Zagreb, 1938. Strani 75.

Pesmi, ki so jih navdihnili tihi samostanski hodniki, molitve pred kipom Žalostne Matere božje, krasna cistercijanska liturgija na praznik Vnebovzetja. V zavesti občestva svetnikov je pesnik združen z angeli in z nami vsemi, ko moli po Mariji h Gospodu. Trenutni zunanosti da nadnaraven pomen. Iz molitve zase se dvigne v molitev za narod:

I na moj se ozri narod,
čuvaj ga grijeha i strasti!
Jer netko nema ni kruha,
a drugi živi u slasti.

Pesmi razodevajo otroško pobožnost in vdanost Mariji, ki kakor druga Judit čuva nad nami. V hrepenenju po Njem, čigar neizraznost skuša izraziti z nasprotji, bi se rad odtrgal odtod. V zavesti otroštva božjega se čudi lepoti stvarstva, ki mu je Kristusovo trpljenje dalo še lepši sijaj. — Zbirki, ki smo je sicer veseli, se preveč pozna, da je nastala »u jednom dahu«. Motivi se preveč ponavljajo. Lep pa je ovitek knjige: Hodnik v samostanu.

Tone Čokan

Erich Kästner: Pikica in Tonček. Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. 1937.

Knjiga lepe zunanosti in zabavnih slik med tekstom. O starših, ki nimajo časa za svoje otroke, ker jih družbene obveznosti vežejo bolj ko dom. Zato pa živi Pikica popolnoma svoje življenje. Seznan se z revnim Tončkom in začne se zanimivo življenje. Šola se menjava s ponočnimi uličnimi sprehodi, idiličnost z vlomom, junaštvo s pobalinstvom, kar dela knjigo zabavno in zanimivo. Pisatelj pa zna s prijetnim kramljanjem neprisiljeno poučevati otroke o vsem. Konča se seveda vse srečno. Tonček je rešen skrbi za bolno mater, ki po ozdravljenju postane Pikičina vzgojiteljica, da gre življenje zopet po pravem tiru naprej. Za odrasle pa pisatelj pove med vrsticami marsikatero trpko.

Pisatelj dobro pozna psihologijo otroka, tudi prevajatelj, da je našel primeren izraz, zato je prevod sočen in lep, le tu in tam moti kaka napaka (se suka). Prevoda smo veseli, še bolj veseli bi pa bili takih domačih del.

Tone Čokan